

Opgeslokt in de wereld van Malverea
Noor Jassim Saadun

ISBN: 9789464358810

Drukkerij Brave New Books

Eerste druk: september 2021

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Noor Saadun

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk of op welke andere wijze dan ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster Noor (J.) Saadun.

WEST-MALVEREA

INHOUDSOPGAVE

DEEL 1: DE VIJF DIE HET BEGONNEN	9
1. De veertiende-eeuwse rijkelui	10
2. De taak van de arme jongen.....	17
3. De bijeenkomst.....	28
4. Binnen het schilderij.....	41
5. Buiten het schilderij.....	48
DEEL 2: DE GROTE PRIJS	56
6. De wedstrijd	57
7. De uitslag.....	66
8. Ruzie op school.....	76
9. Familie Versalis.....	84
10. Het eiland	89
11. Problemen	101
12. Achter de tunnels van het eiland	117
DEEL 3: OPGESLOKT IN DE WERELD VAN MALVEREA	133
13. Dalia-Vonousa	136
14. Lims verontschuldigen.....	151
15. Werken voor het volk.....	160
16. Het bevrijdingsfeest	179
17. Achter gesloten deuren.....	193
18. De vogels van het westen.....	212

19.	De Wezens van Malverea	227
20.	De omschakeling	240
21.	De verschuiling van de valse Vonousanen	247
22.	Verbannen uit het volk	259
23.	De kleuren van de berg	270
24.	De USB	278

DEEL 1:
DE VIJF DIE
HET
BEGONNEN

1. De veertiende-eeuwse rijkelui

Alberto

Alberto gluurde vanuit zijn boek naar zijn broer

André.

André gedroeg zich de laatste twee maanden vreemd. Voorheen was hij continu bezig met de handel van zijn familie, maar de laatste twee maanden besteedde hij er vrijwel geen aandacht aan. De gevolgen hiervan waren groot: het inkomen van Alberto's familie begon te dalen en het zou niet lang meer duren voor zijn vader hierachter zou komen.

Als zijn vader dit zou weten, zou hij zijn testament veranderen. Het zou betekenen dat het familiebedrijf zou worden overgedragen aan André *en* aan Alberto. Alberto wilde dat niet. Hij wilde genieten van het leven. Genieten van ieder moment. Carpe diem. Daar paste de stress en verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven niet in.

Alberto's armspieren begonnen te verzuren. Ze waren niet gemaakt om een boek van negenhonderd bladzijdes te dragen waarmee hij zich kon camoufleren. Het boek was te dik en te zwaar. Een beetje zoals hijzelf.

Alberto keek in de verte en zag André op het voetpad in de achtertuin staan. André volgde het pad en liep richting de achterdeur van het herenhuis. Hij leek weg te willen gaan.

Onmiddellijk klapte Alberto het boek dicht en rende achter zijn broer aan, hopen dat het geluid van zijn voetstappen op het gras hem niet zou verraden.

Alberto rende van de ene struik naar de ander, terwijl zijn ogen gefixeerd stonden op zijn broer.

Zijn broer hield halt.

Alberto hurkte achter een struik. Hij gluurde vanuit zijn schuilplaats naar André en zag hem staren naar een bos vol rode rozen.

André strekte zijn hand uit naar de meest gebloeiende roos. Hij plukte het, sloot zijn ogen en bracht het naar zijn neus.

Alberto trok een verbaasd gezicht. Dit gedrag was niet gewoonlijk. Zijn broer hield niet eens van de natuur.

Alberto stak zijn hoofd uit zijn schuilplaats om zijn broer beter te bekijken.

Plotseling gingen Andrés ogen open en staarde hij Alberto recht in het gezicht.

Alberto werd wit en zijn boek viel uit zijn handen.

Onmiddellijk dook hij weg, draaide zich om en tastte de grond alsof hij naar iets op zoek was.

Hij hoorde zijn broer naderen. Er viel een schaduw op hem neer.

“Alberto?” hoorde hij vanboven klinken.

Alberto zat met zijn rug richting André en zijn handen op het boek een afstandje van hem vandaan. Langzaam keerde hij zijn hoofd richting zijn broer. André torende boven hem uit, met zijn armen achter zijn rug en zijn donkere ogen op hem gericht. Alberto voelde alsof hij door een geest werd benaderd. Alsof er licht onder het gezicht van André werd gehouden in een donkere kamer. André wierp een blik op het boek en staaarde Alberto, met een blik die vroeg wat hij hier te zoeken had. Alberto glimlachte zenuwachtig. Hij tilde zijn boek op en drukte het tegen zijn dikke buik. "Ik b-ben aan h-het lezen, lieve b-broer," stotterde hij. Op dit moment was Alberto blij dat hij altijd stotterde. Zo kon hij zijn schrik goed verbergen. André trok een wenkbrauw omhoog. Alberto knikte overtuigend. "Ik b-ben aan h-het lezen voor m-mijn ontwikkeling." "En hoort mij achtervolgen ook bij uw ontwikkeling?" vroeg André. Alberto keek betreurd. "G-ga je daar ooit m-mee stoppen?" Dit was een van de talkrijke keren waarin Alberto zijn broer vroeg hem niet te adresseren met 'u'. Dat woord creëerde zo veel afstand. De enige mensen wie André niet met 'u' adresseerde, waren slaven, bedelaars en alle anderen die volgens hem schooiers waren. "Formaliteiten zijn een plicht, Alberto." "Toch n-niet tussen br-broers?"

“Zonder formaliteiten is er geen afstand. En afstand is belangrijk.” André bracht de roos vanachter zijn rug tevoorschijn en sloeg zijn ogen erop neer. “De doornen van deze roos zijn essentieel.” Hij keek naar Alberto. “U zult het begrijpen wanneer u ouder bent.” Hij keerde hem de rug. “Lees Alberto,” zei hij met een hardere stem dan eerst. “Wellicht groeit u sneller op.” André liep van hem weg en volgde het pad naar het herenhuis.

Alberto staaarde zijn broer na. Hij was blij dat – ondanks het gedrag van zijn broer was veranderd – zijn nette kleren hetzelfde waren gebleven.

André droeg zijn rijbroek tot aan zijn middel, zijn kousen tot aan zijn knieën en een fluwelen doublet met erboven een satijnen mantel. Het doublet was hetgeen waar André makkelijk aan te herkennen was. Hij was de enige in het gezin die het mocht dragen, sinds hij de oudste zoon was van een ridder.

Wat ook bijzonder was aan André, waren zijn schoenen. André droeg schoenen gemaakt van goud. Deze had hij speciaal voor zichzelf laten maken, zodat hij aan iedereen kon laten zien dat zijn rijkdom het toeliet om continu goud onder zijn voeten te hebben.

André liep via de achterdeur het herenhuis in.

Alberto stond op en rende achter hem aan. Hij had nog steeds geen idee wat de oorzaak was van het afwijkende gedrag van zijn broer. En wat was er met die roos?

André was niet het typetje dat in zijn vrije tijd rozen ging plukken in de achtertuin.

Alberto was wekenlang bezig iets te vinden wat hij als bewijsstuk kon beschouwen. Tot nu toe was het enige bewijs die roos. Nu hij het bewijs had gekregen, was hij niet van plan het los te laten.

Alberto trad via de achterdeur het herenhuis binnen. Hij keek in het rond.

Hij stond aan het begin van een zwak belicht gangetje tussen stenen muren in. Zijn broer was nergens te vinden.

Alberto trippelde de gang op. Hij keek telkens van de ene muur naar de ander, hopen dat hij een of ander kamertje zou vinden waar zijn broer in verdwenen kon zijn.

Hij kreeg wat hij wenste: op tien meter afstand zag hij een kamertje met een gesloten, houten deur. Daar zou André in kunnen zitten.

Alberto haastte zich naar het kamertje en gluurde door het sleutelgat.

Het eerste wat hij zag, was een tengere dame van ongeveer dezelfde leeftijd als hijzelf. Haar zwarte haren hingen los en ze droeg een witte jurk zonder enige versiering. De simpele jurk onthulde haar identiteit. Het was Veniëra, het nichtje van een van Andrés kameraden. Veniëra speelde met de roos in haar handen. Voor haar stond André, met zijn armen achter zijn rug en een serieuze gelaatsuitdrukking.

“Hoelang nog?” fluisterde hij net hard genoeg dat Alberto kon meeluisteren.

Er heerste een moment van stilte, waarbij Veniëra door bleef spelen met de bladeren van de roos.

“Hoe lang nog?” herhaalde André, strenger dan eerst. Veniëra verpletterde de roos tussen haar hand. “Ik kan op ieder moment bevallen.”

Alberto’s mond viel open. Hij legde zijn hand op zijn hart en deinsde weg van de deur.

Maar wanneer? dacht Alberto. Wie is haar man? En hoe is mijn broer erachter gekomen?

Op een afstand staarde Alberto naar de deur, terwijl hij inwendig sparde of hij verder moest bespioneren.

De deur ging open.

André stapte naar buiten. Hij gluurde Alberto. “Is het toevallig dat ik u tref?”

Alberto staarde met een mond vol tanden naar zijn broer.

André vouwde zijn armen achter zijn rug en staarde naar het boek in Alberto’s handen.

“Als ik had geweten dat lezen u stilhield, had ik het u vaker laten doen.”

“H-hoe gaat h-het m-met de gasten?” vroeg Alberto tot poging om van onderwerp te veranderen. Hij perste zijn lippen op elkaar. *Wat dom!* dacht hij. Deze vraag had hij niet op deze tijdstip moeten stellen. Veniëra was een van de gasten. Om haar op dit moment te benoemen, was geen goed idee.

“Prima,” zei André kortaf. Hij leek met de vraag geen problemen te hebben. Gelukkig.

“De gasten zullen binnenkort vertrekken,” informeerde André hem. “En u zult hen niet meer treffen tot aan de bijeenkomst.”

Alberto sloeg zijn hand aan zijn voorhoofd. "D-de bijeenkomst v-voor Vinci's uitv-vinding! Ik w-was die h-helemaal vergeten!"

Andrés ogen werden koud. Nog kouder dan ze al waren. "Als mijn vader niet beval aanwezig te zijn, had ik het voor mijn gezin verboden."

"W-waarom?" vroeg Alberto. "V-vinci is al h-heel lang bezig m-met zijn kunstwerk. Hij z-zal onze aanwezigheid w-waarderen."

"Nee, Alberto," zei André. Het volume van zijn stem ging omhoog. "Vinci blijf de bliksem te vangen voor zijn kunstwerk. Het is gevaarlijk." Hij schudde zijn hoofd.

"De bijeenkomst terzijde. Morgen zal het handelsschip aan de haven arriveren. Dit keer zult u de verantwoordelijkheid van de productiecontrole op u nemen." Het klonk als een bevel. "Vader en ik hebben besloten u over de handel te onderwijzen. Wellicht valt het bedrijf na mijn overlijden in uw handen."

Alberto's gezicht vertrok. Daar ging zijn carpe diem.

2. De taak van de arme jongen

De jongen

De kille wind streek over het kale hoofd van de twaalfjarige jongen. Hij bibberde.

Vandaag was het weer een van die dagen. Dagen waarbij de jongen zijn haren tegen zijn wil in eraf had laten knippen.

Iedere keer wanneer zijn haren op oor lengte waren gegroeid, bracht hij een bezoek aan de barbier om het te verkopen. De barbier was altijd blij hem te ontvangen, want de haren van de jongen waren prachtig.

Niemand van de lage klasse had haren zoals die van hem. Niemand had het geld of de tijd om ze te verzorgen. De jongen ook niet, maar zijn haren hadden het niet nodig. Hij moest er alleen voor zorgen dat ze gewassen waren voordat hij naar de barbier ging.

Wassen deed hij altijd bij de haven. Het was verboden en gevaarlijk, sinds de haven de plek was voor handelslieden en daar altijd boten arriveerden. Maar elk muntstuk dat de jongen kon verdienen had hij hard nodig. Zijn moeder kon haar bed niet uitkomen en zijn zusje was te jong om de straten op te gaan en te

werken. Ze waren allebei beperkt. Ze hadden hem nodig.

De jongen keek naar de muntstukken in zijn handen. Hij had er twee. Gelukkig. Dit betekende dat hij deze keer niet hoefde te kiezen tussen voedsel voor het gezin of medicatie voor zijn moeder.

Hij stopte een van de muntstukken in zijn zak en hield de ander in zijn vuist.

Met blote voeten liep hij over straat in een wijk vol mensen van de middenklasse. Het was alsof iedereen op straat naar hem staarde. Alsof ze indirect aan hem vertelden dat een schooier zoals hij hier niet hoorde te zijn.

De jongen sloeg zijn ogen neer. Hij haatte deze wijk. Het was de wijk waar zijn vader voor het laatst was gezien voordat hij werd vermoord. Niemand in de wijk die wist wie de dader was. Of beter gezegd: niemand in de wijk die het wat boeide. Wat maakte het uit als er een schooier minder op aarde liep?

Hij sloeg zijn armen om zich heen. De kou was van hem aan het overwinnen. Zijn kleren maakten het ook niet makkelijk: een tuniek met een gat erin en een broek wat gescheurd was bij zijn enkels.

Er drong een heerlijke geur van vers gebak zijn neus in. Hij hield halt en keek opzij. Het gebouw van de bakker stond recht naast hem. Zijn bestemming was bereikt. Eindelijk. Wat had hij toch een zin om in het verse brood van de bakker te bijten en zijn rammelende maag de mond te snoeren.

Hij duwde de bakkerijdeur open en liep naar binnen.

De twee mannen in de bakkerij keerden hun blikken naar hem toe.

Het kon de jongen niets schelen of ze staarden. Van hem mochten ze staren tot hun ogen uit hun kassen zouden vallen. Hij was hier voor één doel en dat was eten kopen voor de leden die van zijn gezin waren overgebleven. En voor zichzelf.

De mannen passeerden hem en liepen de bakkerij uit. De jongen wilde het niet toegeven, maar er gleed een gevoel van opluchting over hem heen toen die twee weg waren.

Hij hief zijn hoofd en keek naar de bakker.

De bakker leek hem meteen te herkennen. Geen wonder. Hij was immers de enige klant uit de lage klasse. Dat was raar, want deze wijk was begrensd aan een sloppenwijk en toch durfde niemand van de lage klasse uit die wijk hierheen te komen. Ze waren bang voor de gevolgen van hun komst en werden nog banger toen ze hoorden dat de vader van de jongen in deze wijk was vermoord.

De jongen had altijd gedacht dat als de leden van de lage klasse wat lef hadden, ze vaker hun buik konden vullen. Het was hier makkelijker dan in de sloppenwijk om munten te vinden op straat, de bakkerij van deze wijk was betaalbaar en de wijk lag heel dicht bij een haven vol vissen.

“Wil je het gebruikelijke, jongen?” vroeg de bakker.

De jongen knikte, stak zijn vuist naar hem uit en opende zijn hand. Het zilveren muntje lag in zijn palm gerust.

De bakker staarde naar het muntje. “Je hebt meer nodig dan dit,” zei hij wrijvend over zijn baard.

De jongen trok zijn hand onmiddellijk terug, bang dat de bakker zijn muntje van hem zou afnemen. “Wat?” vroeg hij achterdochtig.

De bakker wees naar een bordje aan de muur. “De prijzen zijn gestegen.”

De jongen volgde zijn wijzende vinger. Hij kon het bord niet lezen, maar waarschijnlijk stond er dat één zilveren muntje niet genoeg was voor wat brood.

De jongen voelde een steek in zijn hart. Hij trok een droevig gezicht dat hij liever niet had willen trekken. Lang had hij zich verheugd op het moment dat hij samen met zijn moeder en zijn zusje wat brood naar binnen kon werken. Maar dat zou nu ten kosten gaan van zijn moeders medicatie...

Hij sloeg zijn ogen neer en voelde de bakker van bovenaf naar hem staren.

“Wil je iets kopen?” vroeg de bakker hem op een toon wat aangaf dat hij zo snel mogelijk van hem af wilde zijn. De jongen negeerde zijn vraag. Hij keerde zich om en daverde de bakkerswinkel uit.

Buiten hapte hij naar adem. Hij bleef maar rennen, al wist hij niet waarheen.

Hij mocht niet huilen. Hij mocht het niet opgeven. Er was nog hoop. Hij had de vissen van de haven nog.

De jongen veranderde van richting. De haven was om de hoek. Maar hoe dichtbij het ook was, hij kon er niet heen zonder een plan van aanpak. Dus maakte hij er een in zijn hoofd;

Stap 1: bestemming bereiken.

Stap 2: schuilplaats vinden.

Stap 3: vanuit schuilplaats omgeving verkennen.

Stap 4: route maken naar rivier + duiken in rivier.

Bij de laatste stap hield hij in gedachten halt. Zijn muntstukken mocht hij tijdens het zwemmen niet kwijtraken. Hij moest daar iets voor verzinnen.

Dus ging het laatste deel van het plan als volgt: als hij eenmaal een route had, zou hij de twee muntstukken in zijn mond stoppen en ze met zijn tong op zijn gehemelte drukken. Dan zou hij klaar zijn om het water in te duiken.

Hij knikte in gedachtes. *Ja, dat is mijn plan.*

De jongen zag dat hij het pad naar de haven had bereikt.

Het rechte pad lag tussen rijen huizen in en was groot genoeg voor één persoon om doorheen te rennen.

Door de huizen aan zijn weerszijden was moeilijk om van veraf een goede zicht op de haven te hebben. Het enige wat te zien was, waren slaven die af en toe voorbij liepen met dozen in hun handen.

Nog vijf meter en hij zou bij de haven zijn.

Hij hield halt, drukte zijn rug tegen de muren van de huizen aan en sloop stapje voor stapje naar de haven toe. Zo zouden de slaven hem niet opmerken en zou hij de eerste stappen van zijn plannetje kunnen uitvoeren.

De jongen gluurde naar de haven. Nu hij dichterbij was, zag hij dat er meer slaven waren dan hij had gedacht. Ze liepen via een plank van een boot af naar een dikke man van adel toe. De man stond naast de boot en wees naar

diverse richtingen iedere keer wanneer een slaaf hem benaderde.

De slaaf liep de richting op waar de dikke man van adel had geweest en legde de doos neer op de grond. Daarna liep hij terug naar de boot en herhaalde hij het proces.

Naast de man die bevelen gaf stond een andere man van adel. Deze man was langer en veel dunner. Hij stond met zijn armen achter zijn rug en keek hoe de andere man van adel te werk ging.

Op een afstandje achter de twee mannen stonden twee gigantische pilaren met het standbeeld van een waterspuwer op de top.

De jongen dacht terug aan zijn plan. Hij had een plek gevonden waar hij kon schuilen en zijn omgeving kon verkennen. Nu moest hij zijn route naar de rivier bepalen.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. De slaven hadden geen vaste plek waar ze hun dozen neerlegden. Bovendien waren de pilaren de beste schuilplaats en hij kon die niet bereiken zonder dat hij langs de mannen zou moeten gaan.

De jongen zag een van de slaven naderen. Hij legde een doos op de grond en liep weg.

De doos was groot genoeg om erachter te schuilen. Dit was zijn kans.

De jongen sprintte naar de doos en hurkte erachter. Nu moest hij vlug handelen. Hij mocht niet lang op dezelfde plek blijven.

Zijn ogen scanden de omgeving. Op een meter afstand naast hem stonden twee dozen op elkaar. Vijf meter voor die dozen stonden de rijke mannen. Ze keken allebei de andere kant op.

De jongen sprintte naar de twee dozen toe en school erachter.

Vanuit zijn nieuwe schuilplaats gluurde hij naar voren en zag de pilaren. Ze stonden op zes meter afstand voor hem, wat het lastig maakte om ze ongezien te bereiken. Maar als hij eenmaal daar was, kon hij onmiddellijk het water induiken.

Hij moest zich schrap zetten om te sprinten.

Hij haalde adem en vulde zijn longen, zette een van zijn voeten naar voren en telde af in zijn hoofd.

3...2...1...

Hij hief zijn achterste voet van de grond.

Maar het maakte geen landing. Zijn tweede voet werd ook van de grond getild, deze keer onvrijwillig.

Iemand had hem vanuit zijn rug van de grond gehesen.

“W-wie b-ben jij en wat d-doe jij hier?” hoorde hij achter zich klinken.

De jongen rolde zijn ogen zo ver hij kon opzij. Vanuit zijn ooghoeken zag hij de dikke man van adel hem aanstaren.

“W-wat is jouw n-naam?”

De ogen van de jongen werden groot. Hij voelde dat hij op ieder moment kon flauwvallen. Op elk moment zou hij zich kunnen begeven aan de angst, de dorst en de honger.

Hij sloot zijn ogen, in de hoop zijn angst onder controle te behouden.

Ik heet de jongen... wilde hij zeggen, maar de woorden kwamen maar niet uit zijn keel.

Dat was zijn naam en het was terecht. De jongen voelde zich niemand in het bijzonder. Hij was doodgewoon een jongen. Een jongen uit de armste wijk in Florence.

Hij voelde de rijkaard naar hem staren. Deze rijkaard had waarschijnlijk een veel betere naam. Een unieke naam. In tegenstelling tot hem. Maar waarom? Wat was er anders aan hem?

Mijn papa had een unieke naam, dacht de jongen. Hij heette Aturin.

"Ik heet Aturin," wist de jongen eruit te brengen.

De man keek hem vragend aan. "V-vreemde n-naam."

Nee, dat is geen vreemde naam, dacht de jongen. Het was een naam die alleen zijn vader had. Het was de naam die hij vanaf vandaag ook zou dragen. De jongen wilde niet meer zomaar een jongen zijn. Hij was een jongen die net als zijn vader zorgde voor zijn gezin. Hij was Aturin.

"André," hoorde hij de man roepen. Aturin werd wat hoger opgetild. "Wat m-moet ik hiermee?"

Aturin hoorde voetstappen zijn richting op komen. Hij verbeelde zich hoe de man genaamd André walgend op hem neerkeek.

"Overhandig hem, Alberto," zei de kille stem van een andere man.

Aturin voelde zich dalen totdat zijn voeten de grond raakten. Hij opende zijn ogen en keek omhoog. Voor hem stond de man genaamd André.

André stond met zijn armen achter zijn rug kijkend op hem neer. Ondanks zijn rijkdom was hij een magere man, met een gezicht waarop de jeukbeenderen duidelijk zichtbaar waren.

Aturin rilde. De ogen die op hem neerkeken waren koud. Net als de rest van het gezicht van deze rijkwaard.

“Wat kom je hier doen, schooier?” vroeg André.

“Vissen...” fluisterde hij eerlijk. Hij kon het niet wagen harder te praten dan de rijke man.

“W-waarom zou je in d-deze k-kou willen vissen?” vroeg Alberto verbaasd.

Aturin sloeg zijn ogen neer. Die vraag maakte hem woedend. Deze rijkelui hadden het makkelijk. Iedere dag konden ze eten wat ze wilden en wanneer ze wilden. Als ze op straat liepen, behandelde iedereen hen als koningen. Niemand zag hen als minderwaardig en er was geen enkele lid van hun families die er niet toedeed. Alleen omdat ze meer muntjes hadden dan hijzelf.

Aturin wilde zijn woede laten blijken. Hij wilde schreeuwen dat die rijkwards slechts één dagje in zijn schoenen moesten staan en dan pas mochten vragen waarom hij in deze kou zou willen vissen.

Maar hij durfde het niet.

“Ik heb honger. En mijn gezin ook,” fluisterde Aturin.

André greep hem bij de kraag. “Vissen in de rivier is strikt verboden.” Hij tilde hem op.

Aturin keek weg, maar André wist zijn blik te vangen. "Ik kan hiervoor je hoofd afhakken."

Aturin slikte. Was zijn vader op deze manier gestorven? Zou hij de volgende Aturin zijn die wordt vermoord?

"Echter voel ik me een edele man vandaag."

Aturins ogen werden groot. Zou hij echt worden vrijgelaten?

"Ik zal je laten gaan," André zette hem neer en liet hem los. "Op een voorwaarde."

"Alles wat u wilt," fluisterde Aturin. "Nobele heer."

voegde hij er vlug aan toe.

André gluurde naar Alberto. "Ga terug naar de boot en de slaven."

Alberto leek te willen protesteren, maar snoerde zichzelf de mond voordat er een woord uit zijn keel was gekomen. Als een brave jongen volgde hij het bevel van André en liep weg.

André sloeg zijn ogen op Aturin neer.

"Ik zal jou een taak opleggen waar geen levend wezen van mag weten. Zweer op jouw leven, jongen."

Aturin wist dat als hij de taak niet zou accepteren, de man hem onmiddellijk zou vermoorden. Het was de taak of zijn leven.

"Ik zweer het," fluisterde Aturin.

Andrés ogen keken links en rechts, alsof hij er zeker van wilde zijn dat niemand zou meeluisteren. Hij bukte ietwat dichterbij Aturin en sprak met een stem wat veel zachter klonk dan normaal: "Jij gaat morgen naar het herenhuis van een kunstenaar genaamd Vinci D'Alghero. Jij gaat naar zijn keuken en neemt niets anders dan een

van de twee hoeden mee. Daarna ga jij via de achtertuindeur naar binnen en loop jij de eerste kamer in. Daar zul jij mij treffen en zul jij jouw trouw aan mij bewijzen door te tonen dat jij niets hebt meegenomen behalve één hoed.

Daarna wijs ik jou naar een kamer. Daar moet jij achterhalen wat het kunstwerk is. Als jij jouw taken verricht, zal ik jou belonen met drie gouden munten. Maar o wee als het misgaat. Jij en jouw familie staan op het spel.”

Aturin voelde alsof er een kanon van informatie op hem werd afgevuurd. Hij vond het hele verhaal en de bijhorende taken bizar.

Waarom zou deze man een vreemdeling – een schooier – met deze informatie vertrouwen?

Blijkbaar wilde André niemand van zijn sociale kring bij zijn plan betrekken. Gelukkig maar, anders zou hij Aturin en zijn familie al lang al hebben vermoord en drie gouden munten en een hoed hebben bespaard. Zo waren die rijkelui nou eenmaal.

Aturin was bang. Hij wilde de taak niet verrichten, maar hij had vrij weinig keus. Als hij André zou afwijzen, zou hij hem zonder enige twijfel terplekke neersteken. Het ergste was dat niemand het hem kwalijk zou nemen. “Is jouw taak duidelijk, schooier?” Het klonk als een dreiging.

Aturin knikte. Dat was het enige juiste antwoord. “Ja, mijne heer.”

3. De bijeenkomst

Vinci

Vinci stond op het podium. Zijn ogen liepen door de zaal. Voor hem stonden rijen stoelen en daarachter stond zijn butler met een namenlijst in zijn handen.

Vinci liep van het podium af en naar zijn butler toe.

“De gasten staan buiten,” informeerde zijn butler.

“Je mag ze binnenlaten.”

De butler maakte een buiging. “Ja, mijne heer.” Hij keerde zich om en zwaaide de dubbele deuren open. In een mum van tijd werd de zaal gevuld door mannen en vrouwen van de hoge stand. Terwijl de gasten binnenliepen, las de butler hun namen uit de lijst voor. Toen de laatste gast in de zaal was, rolde de butler de lijst op en richtte zich tot zijn meester.

“Alle gasten zijn aanwezig.”

Vinci knikte.

“Wat is nu uw bevel, heer?”

Vinci had geen idee wat er nu gedaan moest worden. Hij was niet het typetje dat vaak sociale bijeenkomsten organiseerde.

“Zal ik de hapjes en het drinken serveren?” stelde de butler voor.

“Ja,” zei Vinci, blij dat zijn butler dit voorstel had gedaan.

De butler maakte een buiging en beende de zaal uit. Enkele seconden later kwam hij terug met zes bedieners. Allen droegen ze borden vol brood, plakjes vlees en gevulde, zilveren wijnbekers.

De bedieners liepen rond en serveerden de gasten.

“Wilt u wat te drinken, heer?” vroeg een van de bedieners aan Vinci.

“Nee dank je, Piero.” Vinci wist dat zijn maag op dit moment geen voedsel kon binnenhouden.

Hij keek in het rond. De gasten waren ontelbaar veel. Allen waren ze hier voor de bijeenkomst die om hem en zijn allernieuwste kunstwerk draaide.

Hij klemde zijn tanden op elkaar in de hoop ze niet te laten klapperen. Nog nooit was hij zo nerveus geweest.

“Vinci D’Alghero?” hoorde hij achter zich.

Vinci keerde zich om en kwam oog in oog te staan met een middeljarige man. In tegenstelling tot de anderen droeg hij een fluwelen doublet, waardoor hij makkelijk te herkennen was.

“André!” Vinci spreidde zijn armen uit in een verwelkomend gebaar.

André gluurde naar het bedekte kunstwerk op het podium, terwijl hij zijn wijnbeker – waarschijnlijk halfgevolgd met water – heen en weer bewoog. “Het is dus af.”